

været imod, at man indſkrænkede Bevillingen, hvilket Beſtemmelsen, ſom det nu har foreſlaaet, ogſaa ſynes at antyde. Landſthinget har ikke villet bevilge den Indſkrænkning, ſom af Folkethinget var foreſlaaet; det har ikke alene udfkudt den Fordeling af de 60,000 Rd. paa 4 Aar, ſom af Folkethinget var vedtagen, men det har iſtedet derfor indſat 20,000 Rd. med Tilføiende af, at det er et foreløbigt Tilſkud, og det er juſt veri, juſt i Tilføielsen af Ordet „foreløbigt“, at det ſynes at ligge, at Landſthinget har tænkt ſig et langt større Tilſkud, end Folkethinget har tænkt ſig (Afbrydelse af Monrad) . . . ja, den ærede Rigsdagsmand har ſagt os ſin Opfattelse, og nu hører han min, den er lige ſaa berettiget ſom hans.

Naar man har ſagt, at man ikke kunde komme hjem til Juul, derſom man vedtog dette Forſlag — og jeg har ganſke rigtig tænkt mig, at man vilde ſlaae paa den ſtore Tromme, og ſige: Ja, ſaa kunne vi ikke komme hjem til Juul, og det er dog egentlig det, ſom ſkal ſælde Forſlaget — ſaa vil jeg dertil ſvare, at der ikke er det Allermindſte iveien derfor; Enhver, ſom kjender Thingenes Forretningsorden, vil vide, at Sagen meget godt derfor kan blive endt paa Onsdag. Jeg tør opfordre Enhver, naar han vil gaae lige til Meningen og vil erindre, hvad der ſaa ofte er ſkeet i Sæſſionens ſidſte Dage, og der er næſten ikke een Sæſſion, uden at det jo har været Tilfældet, til at erklære, om ikke denne Sag kan blive endt paa Onsdag, om ogſaa denne Forandring bliver foretagen i aften; jeg troer, at man viſtnok vil ſvare, at den kan blive endt paa Onsdag (Monrad: Landſthinget vil ikke gaae ind derpaa). Ja, den ærede Rigsdagsmand ſpurgte for en Tale (Winther), om han talte paa Landſthingets Vegne; jeg vil nu ſpørge den ærede Rigsdagsmand (Monrad) om han taler paa Landſthingets Vegne; jeg troer, at mit Spørgſmaal er her fuldberechtiget. Jeg holder ikke af denne megen Tale om Landſthinget, jeg kan ikke begribe denne megen Tale om dets Værdighed; mit Begreb om Værdighed er et ganſke andet, jeg afholder mig fra at tale ſaameget om denne Værdighed, da

jeg anſeer det for meget uheldigt; thi jeg mener, at Folkethinget bør ſtille ſig paa det Standpunkt, at overveie de Forhold, hvorunder det arbejder, og derefter beſtemme ſig, og jeg troer, ſom ſagt, at det ikke kan modſiges, at denne Sag kan endes paa Onsdag. Jeg ſkal ikke anføre Overligere, men slutte med, at, for at jeg kan ſemme for de 20,000 Rd., maa den udfkudte Sætning ſættes ind igjen, og ſkeer dette ikke, maa jeg ſemme imod de 20,000 Rd.

Uſcherning: Det glæder mig, at jeg er enig med det ærede Medlem i denne ſidſte Beſtrægtning, at vi ved vor Aſſtemning ikke behøve at tage Henſyn til, om der bliver Tid til en Afgjørelſe med Landſthinget, thi Tiden maa findes og vil kunne findes; og jeg er ogſaa ganſke enig med ham om, at hans Optræden ved denne Leilighed er fuldkommen berettiget, idet han fra det første Øieblik af i Udvalget, ſaavelſom her i Thinget, har erklæret det for uhenſigtsmæssigt at bevilge 20,000 Rd. iaar uden at begrænſe Bevillingen til en ſaſt Sum, ſaaledes ſom det havde fundet Sted i Finantſeloven, da den blev vedtagen her og gif over til Landſthinget. Spørgſmaalet bliver nu, om Faren for, at Bevillingen til Helsingør ſkal komme til at overſtride de 60,000 Rd., er bleven væſentligt ſtor ved den Forandring, der er ſkeet i Landſthinget; men denne Fare kan ſlet ikke være tilſtede, medmindre der ſkulde komme et Folkething, ſom vilde, at denne Sum ſkulde overſtrides, og ſaa vilde alle hæmmende Foranſtaltninger, der nu udgif fra os, ikke fore til Noget. Det ſtaaer i Folkethingets Magt at forhindre, at denne Sum overſtrides, men hvad derimod ikke ſtaaer i Folkethingets Magt alene er at paafæe, at en yderligere Sum end de 20,000 Rd. kommer Helsingør tilgode, og der er jeg atter enig med den ærede Folkethingſmand i, at, iſald man kunde antage, at dette ikke ſkede, vilde Bevillingen, efter de Erklæring, der ere fremkomne her i Thinget om, at man da maatte anſee hele Foranſtaltningen ſor utilſtrækkelig og ſaagodtſom interſtigende, være overflødig og urigtig. Det ſynes mig imidlertid ikke, at vi behøve at overgive os til denne Frygt, thi vi maae antage ſom afgjort, at t